

Diari portantveu de l'Esquerra Republicana de Catalunya a les comarques tarragonines

Burocràcia

L'admirable Azaña ens ha donat una nova i agradable sorpresa: ha resolt amb un senzill i laconic Decret tot el complicat afer de la burocràcia de l'Estat.

Dir senzillament resoldre el problema de la burocràcia, de moment sembla que no es vulgui dir res o bé ben poca cosa; però si ens endinsem un xic cap a l'organització d'aquest cos de l'administració de l'Estat i ens fixem com són de complicades i laberíntiques totes les seves rames i divisions, veurem que si bé l'Estat espanyol patia d'un militarisme i d'un clericalisme, també pateix d'una burocràcia excessiva i inepta.

A aquests dos qualificatius podríem ajuntar-hi el de despòtica. Salvant raríssimes excepcions, totes les oficines de l'Estat estan plenes d'aquests senyors, els quals tenen per costum de llevar-se tard, anar més tard encara a la seva oficina i quan ja hi han arribat tot els preocupa menys despatxar els assumptes que l'Estat els encomana.

No solament, però, no tenen cura d'aquells assumptes que tenen el deure de resoldre, sinó que boicotegen tota innovació que s'intenta realitzar des de qualsevol Direcció. Ells són el monstruós pop que extén els seus tentàculs per totes les ciutats i viles de l'Estat i exprem la sava que pot del poble i paralitza totes les funcions vitals de l'organisme de l'Estat a la vegada que ell—la burocràcia—creix i s'infla fins a convertir-se en una forta amenaça per a la vitalitat de tota l'economia i de l'ordre nacional.

Si es fes una estadística de com han estat burlades i boicotejades per la burocràcia moltes de les disposicions de la República, el poble s'esgarrifaria i demanaria una nova Comissió de Responsabilitats.

Es un assumpte greu i que calia buscar-li una solució, i a nosaltres ens cap l'honor d'haver plantejat ja altres vegades la necessitat de resoldre aquest afer.

No hi ha cap raó que apoï la necessitat que un empleat d'una empresa privada treballi set o vuit hores, i que els de l'Estat en treballin cinc; com tampoc no hi ha dret que una sèrie de milers de senyors cobrin un sou de l'Estat sense ni

tan solament anar en tot el mes a l'oficina, excepte el dia de cobrar la nòmina.

Al nostre país és allí on s'aixequen més veus de protesta contra les oposicions i totes aquelles normes que tendeixen a donar més garanties per a la selecció de personal; i és que tothom vol filtrar-se dins un escalafó de l'Estat pels procediments il·legals de la influència d'un magnat.

No hi a dret que els cabals de l'Estat s'esmercin en mantenir gent inepta, la qual s'espavilaria i forçosament donaria un rendiment, si no xumés de la grossa mabella del pressupost.

Es per aquests motius que la burocràcia sent enyorança de la monarquia i treballa per convertir la República en una caricatura de democràcia, tal com era l'antic règim.

Hem de cridar l'atenció que barrejats amb els sous que cobra la burocràcia hi ha molts elements periodistes i intellectuals, i com que a aquests bons senyors se'ls perjudica força la butxaca, no és gens estrany que aixequin el crit al cel i trobin que aquesta vegada l'Azaña s'ha equivocat. Cal que el poble estigui alerta i apoï amb ferma aquesta disposició, car si es deixa entabanar per certa premsa corre el risc que tot aquest pla tan ben madurat se'n vagi en orris.

Cal, a més a més, que tot ciutadà en anar a les oficines de l'Estat exigeixi que se l'atengui amb tota promptitut i dongui la sensació que qui mana és ell, el ciutadà, i no el buròcrata que cobra dels diners que paguem entre tots.

Si destruïm el militarisme, el clericalisme i la burocràcia, ja només faltaria empresonar els polítics que siguin lladres perquè l'Estat espanyol comenci a progressar.

INDUSTRIALS! COMERCIANTS! EMPRESSES TOTES!: SERVIU-VOS DE "FOMENT". CONVE ALS VOSTRES INTERESSOS ANUNCIAR-HI

ecos

DERROTES APARENTS

Quan en una tempesta, l'aigua davalla tumultuosament destructora, arrossegant-ho tot, oïm la ponderació que els més vells no recordaven una desgràcia semblant. Hem d'acostumar-nos als superlatius, perquè el món camina depressa i cada any contemplem moltes coses que els més vells no havien vist mai. L'home viu impàvid en mig d'extremitats, entre principis irreductibles i contradictoris, comandat per una llei del "tot o res". Una conseqüència n'és la debilitació dels partits de centre, dels moderats; són freqüents les conversacions brusques, radicals—Mussolini n'és un exemple—d'un partit extrem a l'altre; el modern ha desterrat l'eclecticisme.

Anglaterra ens mostra en unes eleccions com una massa pot canviar, en dos anys, d'ideologia. Molts milions d'anglesos han substituït el seu vot, no per un de semblant, sinó per un d'oposat; si votaven blanc, ara voten negre. L'explicació d'aquest fet no la dona la senzilla teoria del moviment pendular dels pobles; és cosa més complicada.

La imatge del pèndul repugna, ademés, perquè vol significar que el moviment que representa fa tornar al cos al punt de sortida. I això no és cert, malgrat les explosions d'entusiasme que han llençat al vent les nostres classes conservadores. Al punt de sortida no s'hi torna, principalment perquè està molt lluny, entre les fosques de la prehistòria. Les lleis que presentaran els actuals conservadors anglesos, astorarien els extremistes del temps de Cromwell i les reivindicacions obreres avui acceptades semblarien tiranies intolerables als contemporanis de Ricardo.

El moviment, més que pendular, és vibratori, com el de la llum. No segueixen les ondes un camí rectilini; anguilegen d'un costat a l'altre per més que el raig segueixi un camí inflexible. Les idees polítiques també segueixen camins inflexibles, malgrat les aparences de marrada a la dreta i a la esquerra. Són idees intuïtives que ningú no pot desarrelar. Aquestes idees agafen de seguida la immanència de coses naturals. Beccaria va formular el seu principi de la supressió de la pena

Incompatibilitats

Es pot afirmar, a la vista d'informacions autoritzades, que prop de cent actes de diputats van a ésser renunciades.

L'anunciat decret d'incompatibilitats posa a un bon nombre de parlamentaris en el dilema d'abandonar la seva investidura o de reintegrar-se al seu càrrec com a funcionaris.

Si es confirmen, com sembla indubtable, els nostres informes, ans d'acabar-se els debats constitucionals hi haurà necessitat de convocar noves eleccions parcials.

Durant la sessió secreta celebrada ans d'ahir nit, el Sr. Royo Villanova plantejà la qüestió de les incompatibilitats. Digué que devia tractar-se amplament el tema a la Cambra per a definir quins càrrecs deuen ésser incompatibles amb el de diputats i resoldre d'una manera terminant la qüestió.

El senyor Prieto digué que el Govern ha estudiat aquest assumpte, i està disposat a que es discuteixi. S'han demanat els oportuns informes, i s'ha pogut comprovar que els diputats que ocupen càrrecs o són funcionaris alcança la xifra de 142.

de mort; aquesta idea tenia una trajectòria fixada: de la indiferència a l'aprovació general. Els drets de l'home s'han incorporat també, naturalment, a tota ideologia sana. Tantes i tantes idees han seguit òrbites semblants! L'esclavitud, condemnada tímidament per Ulpia i acabada al segle passat. I el que ha passat amb la pena de mort, amb els drets de l'home, amb la esclavitud, amb la monarquia de dret diví, passarà també amb la desigualtat social. Per uns camins o per altres, inexorablement, les injustícies socials aniran a remoure la sensibilitat de les consciències. Els homes podran fracassar. Jo no puc dir per què; els tractadistes ho expliquen a la seva manera. Els homes fracassaran i les masses els retiraran del govern dels Estats. Semblarà que el riu de la història fuig del seu curs per anar cap a altres contrades. El riu, però no fa més que un meandre i sempre segueix conca avall: Els homes podran deturar-se, però hi ha idees que—com les aigües del riu—no es poden aturar.

GESTUS